

Nr 107.

Av herr **Andersson, Nils, m. fl.**, om *älgskadefondens uppdelande i länsfonder m. m.*

År 1931 inrättades älgskadefonden, vilken har till uppgift att genom uttagande av vissa avgifter för under tillåten jakttid fällda älgar, hålla medel tillgängliga för likvidering av älgskador, som av älg förorsakas å växande gröda m. m.

Bland ledamöterna i riksdagen förefanns dock delade meningar angående nyttan i de beslutade åtgärderna och alldeles särskilt gjordes starka erinringar av representanter från området beläget norr om Dalälven, detta emedan det kunde förutsättas att verkningarna skulle bliva mindre goda för dessa delar av landet. Efter att de bestämmelser, varom här är fråga, nu under några års tid prövats, är det ganska uppenbart att den uppfattning, som kom till uttryck från minoritetens sida år 1931, var välgrundad. Det torde icke vara nödvändigt att ånyo redogöra härför, med hänsyn till att i de motioner, som avlämnats vid varje riksdag sedan bestämmelserna antogs, motionärerna med såväl statistiskt materiel som på annat sätt klargjort detta. Vi skola här nöja oss med att ännu en gång understryka, att det icke kan vara riktigt och rättvist, att uttaxering av medel företages inom vissa län till ersättning för viss skadegörelse, som uppkommer inom andra län.

En ändring i gällande bestämmelser om älgskadefonden är därför enligt vårt förmenande nödvändig och bör denna ändring innefatta, att avgifterna för inom ett län fällda älgar inlevereras till vederbörande länsstyrelse, som bör tillerkännas rätt att disponera medlen för reglering av uppkomna älgskador samt jaktvårdande åtgärder inom det egna länet. Härigenom vinnes den fördelen, att medlen komma till största möjliga nytta. En anordning av detta slag synes vara båda ändamålsenlig och förnuftig, särskilt med tanke på de olikartade behov som förefinnas inom de olika länen. Den nuvarande ordningen med en älgskadefond för hela riket synes också medföra en ganska onödig misshushållning med de inlevererade medlen, ty det förefaller ligga i sakens natur, att man inom varje län finner det angeläget komma i åtnjutande av största möjliga summa ur fonden för att därmed utvinna en fördel för det egna länet. Uppenbarligen kommer också konkurrensen om fondmedlen att medföra sådana verkningar, att man snart torde befinna sig i det läget, att de icke räcka till för reglering av älgskadorna. Utvecklingen under de två senaste åren ger vid handen, att så torde bliva förhållandet.

Vid behandlingen av frågan under fjolårets riksdag framhöll statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet, att utredningen angående ny jakt-

lagstiftning hade fortskridit så långt, att förslag vore att förvänta bliva framlagt till riksdagen innevarande år. Nu har emellertid inträffat en omständighet, som möjligen kan komma att verka fördröjande på frågan, enär den person, vilken främst omhänderhaft denna utredning, avlidit innan utredningen hunnit slutföras. Det skulle sålunda icke förvåna, om det väntade förslaget till reformerad jaktlagstiftning därigenom fördröjes ytterligare minst ett år.

Men även om utredningen vore slutförd och man kunde förvänta förslag från Kungl. Maj:t i år, så finnes ingen garanti för att däri kommer att innefattas någon ändring i förordningen om älgskadefonden.

Angeläget synes därför vara att motion änyo framlägges för att giva riksdagen tillfälle att redan i år vidtaga den ändring i förevarande hänseende, som är av behovet påkallad. Under åberopande av vad ovan anförts, tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i förordningen av den 18 juli 1931 med vissa bestämmelser angående jakt efter älg samt allmänna bestämmelser för bidrag ur älgskadefonden, att uttagna avgifter för fällda älgar sammanföras till fonder för varje län, varvid iakttages att de inom särskilt län inlutna avgifterna helt disponeras av sådant län och att bidrag ur länsfond må utgå till reglering av älgskada samt jaktvårdande åtgärder.

Stockholm den 22 januari 1935.

Nils Andersson.

Karl August Johanson.